

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2019. gada 7. novembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Princips “piesārņotājs maksā” – Direktīva 2000/60/EK – 9. panta 1. punkts – Ūdens pakalpojumu izmaksu atgūšana – Kopīgi noteikumi attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu – Direktīva 2009/72/EK – 3. panta 1. punkts – Nediskriminācijas princips – LESD 107. panta 1. punkts – Valsts atbalsts – Maksa par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai – Maksa, kas tiek piemērota tikai hidroelektroenerģijas ražotājiem, kuri darbojas starpkopienu upju baseinos

Apvienotajās lietās no C-105/18 līdz C-113/18

par lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, kurus *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) iesniedza ar 2017. gada 27. jūnija (C-105/18, C-106/18, C-108/18, C-110/18 un C-111/18), 2017. gada 18. jūlija (C-107/18 un C-113/18), 2018. gada 4. jūlija (C-109/18) un 2017. gada 11. jūlija (C-112/18) lēmumiem un kuri Tiesā reģistrēti 2018. gada 13. februārī, tiesvedībās

Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) (C-105/18),

Energía de Galicia (Engasa) SA (C-106/18),

Duerocanto SL (C-107/18),

Corporación Acciona Hidráulica (Acciona) SLU (C-108/18),

Associació de Productors i Usuaris d'Energia Elèctrica (C-109/18),

José Manuel Burgos Pérez,

María del Amor Guinea Bueno (C-110/18),

Endesa Generación SA (C-111/18),

Asociación de Empresas de Energías Renovables (APPA) (C-112/18),

Parc del Segre SA,

Electra Irache SL,

Genhidro Generación Hidroeléctrica SL,

Hicenor SL,

* Tiesvedības valoda – spāņu.

Hidroeléctrica Carrascosa SL,

Hidroeléctrica del Carrión SL,

Hidroeléctrica del Pisuerga SL,

Hidroeléctrica Santa Marta SL,

Hyanor SL,

Promotora del Rec dels Quatre Pobles SA (C-113/18),

pret

Administración General del Estado,

piedaloties:

Iberdrola Generación SAU,

Hidroeléctrica del Cantábrico SA,

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs J. Regans [*E. Regan*], tiesneši I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*], E. Juhász [*E. Juhász*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*] un K. Likurģs [*C. Lycourģos*] (referents),

ģenerāladvokāts: Dž. Hogans [*G. Hogan*],

sekretāre: L. Karasko Marko [*L. Carrasco Marco*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2019. gada 28. februāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) vārdā – J. C. García Muñoz, abogado, kam palīdz M. C. Villaescusa Sanz, procuradora,*
- *Energía de Galicia SA (Engasa) vārdā – F. Plasencia Sánchez un B. Ruiz Herrero, abogados, kam palīdz P. Ortiz-Cañavate Levenfeld, procuradora,*
- *Corporación Acciona Hidráulica (Acciona) SLU vārdā – F. Plasencia Sánchez, kam palīdz A. Lázaro Gogorza, procuradora,*
- *Associació de Productors i Usuaris d'Energia Elèctrica vārdā – J. C. Hernanz Junquero, abogado, un D. Martín Cantón, procuradora,*
- *Endesa Generación SA vārdā – J. L. Buendía Sierra, F. J. López Villalta y Peinado, E. Gardeta González, J. M. Cobos Gómez un A. Lamadrid de Pablo, abogados,*
- *Parc del Segre SA u.c. vārdā – P. M. Holtrop, abogado, kam palīdz F. S. Juanas Blanco, procurador,*
- *Iberdrola Generación SAU vārdā – J. Ruiz Calzado un J. Domínguez Pérez, abogados, kuriem palīdz J. L. Martín Jaureguibeitia, procurador,*

- Spānijas valdības vārdā – *A. Rubio González* un *V. Ester Casas*, pārstāvji,
 - Vācijas valdības vārdā – sākotnēji *T. Henze* un *J. Möller*, pēc tam *J. Möller*, pārstāvji,
 - Eiropas Komisijas vārdā – *O. Beynet* un *P. Němečková*, kā arī *G. Luengo* un *E. Manhaeve*, pārstāvji,
- noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2019. gada 8. maija tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Šie lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt LESD 191. panta 2. punktu, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/60/EK (2000. gada 23. oktobris), ar ko izveido sistēmu Kopienas rīcībai ūdens resursu politikas jomā (OV 2000, L 327, 1. lpp.), 9. panta 1. punktu un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/72/EK (2009. gada 13. jūlijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/54/EK atcelšanu (OV 2009, L 211, 55. lpp.) 3. panta 1. punktu, kā arī LESD 107. panta 1. punktu.
- 2 Šie lūgumi ir iesniegti tiesvedībā starp *Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)*, kā arī vairākiem citiem Spānijas elektroenerģijas ražotājiem (turpmāk tekstā visi kopā – “prasītāji pamatlietā”) un *Administración General del Estado* (Vispārējā valsts pārvalde, Spānija) attiecībā uz maksas par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai likumību.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2000/60

- 3 Direktīvas 2000/60 13. apsvērumā ir teikts:

“Kopienā ir daudzveidīgi apstākļi un vajadzības, kam vajadzīgi īpaši risinājumi. Šī dažādība jāņem vērā, plānojot un īstenojot pasākumus, lai nodrošinātu ūdens aizsardzību un ilgtspējīgu izmantošanu upes baseinā. Lēmumi jāpieņem iespējami tuvāk vietām, kurās ūdens tiek ietekmēts vai izmantots. Prioritāte jāpiešķir pasākumiem par kuriem atbildīgas ir dalībvalstis, sastādot pasākumu programmas, kas pielāgotas reģionāliem un vietējiem apstākļiem.”

- 4 Šīs direktīvas 4. pantā ir noteikts:

“1. Ieviešot praksē pasākumu programmas, kas precizētas upju baseinu apsaimniekošanas plānos:

a) attiecībā uz virszemes ūdeņiem

- i) dalībvalstis īsteno vajadzīgos pasākumus, lai novērstu visu virszemes ūdens objektu stāvokļa pasliktināšanos, ievērojot 6. un 7. punktu un neierobežojot 8. punktu;
- ii) dalībvalstis aizsargā, stiprina un atjauno visus virszemes ūdens objektus, ievērojot
- iii) apakšpunktu attiecībā uz stipri pārveidotiem ūdens objektiem, nolūkā panākt labu virszemes ūdeņu stāvokli vēlākais 15. gadus pēc šīs direktīvas spēkā stāšanās dienas, saskaņā ar V pielikumā paredzētajiem noteikumiem, ievērojot saskaņā ar 4. punktu noteiktos pagarinājumus un ievērojot 5., 6. un 7. punktu, neierobežojot 8. punktu;

- iii) dalībvalstis aizsargā, stiprina un atjauno visus mākslīgus un stipri pārveidotos ūdens objektus, nolūkā panākt labu ekoloģisko potenciālu un labus virszemes ūdeņu ķīmiskos rādītājus vēlākais 15. gadus pēc šīs direktīvas spēkā stāšanās dienas, saskaņā ar V pielikumā paredzētajiem noteikumiem, ievērojot saskaņā ar 4. punktu noteiktos pagarinājumus un ievērojot 5., 6. un 7. punktu, neierobežojot 8. punktu;
- iv) dalībvalstis īsteno vajadzīgos pasākumus saskaņā ar 16. panta 1. un 8. punktu, lai pakāpeniski samazinātu prioritāro vielu radīto piesārņojumu un izbeigtu vai pakāpeniski pārtrauktu prioritāro bīstamo vielu emisijas, izplūdes vai zudumus,

neierobežojot attiecīgos starptautiskos nolīgumus, kas minēti 1. pantā, attiecīgajām pusēm;

[..].”

5 Minētās direktīvas 9. pantā ir paredzēts:

“1. Dalībvalstis ievēro ūdens pakalpojumu izmaksu, tostarp vides aizsardzības un resursu izmaksu atgūšanas principu, ņemot vērā ekonomisko analīzi, kas veikta saskaņā ar III pielikumu, un jo īpaši saskaņā ar principu, ka maksā piesārņotājs.

Dalībvalstis līdz 2010. gadam nodrošina:

- to, ka ūdens cenu politika pienācīgi stimulē lietotājus izmantot ūdens resursus lietderīgi, līdz ar to palīdzot sasniegt šīs direktīvas vides aizsardzības mērķus,
- dažādu ekonomikas sektoru, ko veido vismaz rūpniecības sektors, mājsaimniecību sektors un lauksaimniecības sektors, pienācīgu ieguldījumu ūdens pakalpojumu izmaksu atgūšanā, pamatojoties uz ekonomisko analīzi, kas veikta saskaņā ar III pielikumu, un, ņemot vērā principu, ka maksā piesārņotājs.

Šādi rīkojoties, dalībvalstis var ņemt vērā zaudējumu atlīdzināšanas sociālās, vides aizsardzības un ekonomiskās sekas, kā arī skartā reģiona vai reģionu ģeogrāfiskos vai klimatiskos apstākļus.

2. Upju baseinu apsaimniekošanas plānos dalībvalstis ziņo par plānotajiem pasākumiem, lai īstenotu 1. punktu, kas palīdzētu sasniegt šīs direktīvas vides aizsardzības mērķus, un par dažādu ūdens izmantojumu ieguldījumu ūdens pakalpojumu izmaksu atgūšanā.

3. Nekas šajā pantā nekavē konkrētu preventīvu vai korigējošu pasākumu finansēšanu, lai sasniegtu šīs direktīvas mērķus.

[..].”

6 Šīs pašas direktīvas 11. pantā ir noteikts:

“1. Visas dalībvalstis nodrošina, ka katrā upju baseinu apgabalā vai starptautiska upju baseina daļā, kas atrodas tās teritorijā, ņemot vērā 5. pantā paredzētās analīzes rezultātus, tiek īstenota pasākumu programma, lai sasniegtu 4. pantā noteiktos mērķus. Šādās pasākumu programmās var atsaukties uz pasākumiem, kas izriet no valstu līmenī pieņemtiem tiesību aktiem un attiecas uz visu dalībvalsts teritoriju. Attiecīgā gadījumā dalībvalsts var pieņemt pasākumus, kas piemērojami visiem upju baseinu apgabaliem un/vai starptautisku upju baseinu daļām, kas atrodas to teritorijā.

2. Visas pasākumu programmas ietver pamatpasākumus, kas precizēti 3. punktā, un vajadzības gadījumā papildpasākumus.

3. Pamatpasākumi ir izpildāmo prasību minimums, un tie ir šādi:

[..]

b) pasākumi, ko uzskata par atbilstīgiem 9. panta mērķiem;

[..].”

7 Direktīvas 2000/60 III pielikums “Ekonomiskā analīze” ir formulēts šādi:

“Ekonomiskajā analīzē ietver pietiekami precīzu informāciju (ņemot vērā izmaksas, kas saistītas ar attiecīgo datu apkopošanu), lai:

a) veiktu attiecīgus aprēķinus, kas vajadzīgi, lai saskaņā ar 9. pantu ņemtu vērā ūdens pakalpojumu izmaksu atgūšanas principu, ievērojot ilglaicīgas piedāvājuma un pieprasījuma prognozes ūdenim upju baseinu apgabalā, un vajadzības gadījumā veiktu:

- apjoma, cenu un izmaksu aprēķinus saistībā ar ūdens pakalpojumiem un
- attiecīgu ieguldījumu aprēķinus, tostarp šādu ieguldījumu prognozes;

b) novērtētu tādu pasākumu kompleksu, kas neprasa augstas izmaksas, attiecībā uz to ūdens izmantojumu, kas iekļaujams 11. pantā paredzētajā pasākumu programmā, pamatojoties uz šādu pasākumu potenciālo izmaksu aprēķiniem.”

Direktīva 2009/72

8 Direktīvas 2009/72 1. pantā “Priekšmets un darbības joma” ir noteikts:

“Ar šo direktīvu paredz kopīgus noteikumus elektroenerģijas ražošanai, pārvadei, sadalei un piegādei, kā arī patērētāju aizsardzības noteikumus, lai Kopienā uzlabotu un integrētu konkurētspējīgus elektroenerģijas tirgus. Ar to nosaka normas, kas attiecas uz elektroenerģijas nozares organizāciju un darbību, atvērtu piekļuvi tirgum, kritērijiem un procedūrām, kuras piemēro konkursiem un atļauju piešķiršanai, kā arī uz sistēmu vadīšanu. Tā arī nosaka elektroenerģijas patērētāju vispārējās saistības un tiesības un precīzē konkurences prasības.”

9 Direktīvas 2009/72 3. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

“1. Pamatojoties uz savu iestāžu sistēmu un ievērojot subsidiaritātes principu, dalībvalstis nodrošina, ka, neskarot 2. punktu, elektroenerģijas uzņēmumi darbojas saskaņā ar šīs direktīvas principiem, lai izveidotu konkurētspējīgu un drošu elektroenerģijas tirgu, kas ilgtermiņā neapdraud vidi, un minētos uzņēmumus nediskriminē pēc to tiesībām vai pienākumiem.

2. Pilnībā ievērojot attiecīgos Līguma noteikumus, jo īpaši tā 86. pantu, dalībvalstis uzņēmumiem, kas darbojas elektroenerģijas nozarē, var vispārējās ekonomikas interesēs piemērot sabiedrisko pakalpojumu saistības attiecībā uz drošumu, tostarp piegādes drošumu, piegādes regularitāti, kvalitāti un cenu, kā arī uz vides aizsardzību, tostarp energoefektivitāti, enerģiju no atjaunīgiem avotiem un klimata aizsardzību. Šādas saistības ir skaidri definētas, pārskatāmas, nediskriminējošas, pārbaudāmas, un tās garantē, ka Kopienas elektroenerģijas uzņēmumiem ir vienlīdzīga piekļuve valstu patērētājiem. Attiecībā uz piegādes drošumu, energoefektivitātes/pieprasījuma pārvaldību un vides aizsardzības un ar enerģiju no atjaunīgiem avotiem saistīto mērķu sasniegšanu, kā minēts šajā punktā, dalībvalstis var ieviest ilgtermiņa plānošanu, ņemot vērā iespēju, ka sistēmai varētu vēlēties piekļūt trešās personas.”

Spānijas tiesības

Enerģijas nodokļu likums

- 10 2012. gada 27. decembra *Ley 15/2012 de medidas fiscales para la sostenibilidad energética* (Likums 15/2012 par nodokļu pasākumiem enerģētikas ilgtspējas jomā) (BOE Nr. 312, 2012. gada 28. decembris, 88081. lpp.; turpmāk tekstā – “Enerģijas nodokļu likums”) preambulā ir noteikts:

“[Šā likuma] mērķis ir pielāgot mūsu nodokļu sistēmu efektīvākai un videi draudzīgākai izmantošanai un ilgtspējīgai attīstībai – vērtībām, kas ir šīs nodokļu reformas pamatā, un tādējādi minētā sistēma atbilst pamatprincipiem, kuri nosaka Eiropas Savienības politiku nodokļu, enerģētikas un, protams, vides jomā [..].

[..]

[..] Tādējādi viens no šīs nodokļu reformas pamatvirzieniem ir internalizēt vides izmaksas, kas rodas saistībā ar elektroenerģijas ražošanu [..]. Šim likumam ir jābūt stimulam, lai uzlabotu energoefektivitātes līmeni, vienlaikus nodrošinot dabas resursu labāku apsaimniekošanu un turpinot uzlabot ilgtspējīgas attīstības jauno modeli gan no ekonomiskā un sociālā viedokļa, kā arī no vides viedokļa.

Šī reforma tostarp ir vērsta uz to, lai vides politikas jomas tiktu integrētas mūsu fiskālajā sistēmā [..].

Tālab ar šo likumu tiek reglamentēti trīs jauni nodokļi – [..]; tiek izveidota maksa par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai. [..]

Visbeidzot, ar šā likuma IV nodaļu tiek grozīts ar *Real Decreto Legislativo 1/2001 de 20 de julio* [Karaļa 2001. gada 20. jūlija Likumdošanas dekrētu Nr. 1/2001] pieņemtais Ūdeņu likums [turpmāk tekstā – “Ūdeņu likums”].

Konkrēti, šajā nodaļā tiek reglamentēts publisko ūdens resursu izmantošanas ekonomiskais un finansiālais režīms. Tādējādi tiek nodrošināts, ka kompetentās valsts pārvaldes iestādes, pamatojoties uz izmaksu segšanas principu un ņemot vērā ekonomikas ilgtermiņa prognozes, izstrādā atbilstošus mehānismus, lai ar ūdens apsaimniekošanu saistīto pakalpojumu izmaksas, tostarp vides un resursu izmaksas, pārliktu uz dažādiem galalietotājiem.

[Ūdeņu likuma] 112. un 114. pantā ir paredzēti četri dažādi ar ūdeni saistīti maksājumi: maksa par publiska īpašuma izmantošanu, maksa par izpludināšanu, kas tiek piemērots izplūdēm publiskajos ūdeņos, regulācijas maksa, kas tiek piemērota privāti gūtai peļņai [valsts veiktu regulācijas] darbu rezultātā, un nodoklis par ūdens izmantošanu, kas tiek uzlikts privāti gūtai peļņai tādu valsts veiktu darbu rezultātā, kuri nav regulācijas darbi.

[..]

Pašlaik Spānijas iekšējo ūdeņu vispārējā kvalitāte liek tos aizsargāt, lai saglabātu vienu no sabiedrībai nepieciešamajiem dabas resursiem. Šajā ziņā ir jānodrošina publisko ūdeņu aizsardzības politika. Šajā nolūkā kļūst nepieciešams iegūt līdzekļus, kas ir jānodrošina tiem, kuri gūst labumu no privātas ūdens lietošanas un tā konkrētās izmantošanas elektroenerģijas ražošanai.

Tādējādi šā grozījuma mērķis ir izveidot jaunu [Ūdeņu likuma] 2. panta a) punktā aprakstīto maksu par publisko īpašumu, proti, par iekšējo ūdeņu izmantošanu vai ekspluatāciju elektroenerģijas ražošanai.”

- 11 Ar Enerģijas nodokļu likuma 29. pantu ir grozīts Ūdeņu likums, tajā iekļaujot 112.*bis* pantu, kurš ir formulēts šādi:

“112.*bis* pants. Maksa par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai

1. Par šā likuma 2. panta a) punktā minēto publiskā īpašuma izmantošanu un ekspluatāciju tīrai elektroenerģijas ražošanai piemēro nodokli, kas tiek saukts par maksu par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai un kas ir paredzēts publisko ūdens resursu aizsardzībai un uzlabošanai.

2. Maksa tiks iekasēta par sākotnēji piešķirto un ik gadu saglabāto hidroelektroenerģijas koncesiju, un tā būs jāmaksā tādā apmērā un termiņos, kas ir norādīti attiecīgās koncesijas vai atļaujas noteikumos.

3. Par maksājumu veikšanu atbildīgie ir koncesijas turētāji vai attiecīgā gadījumā personas, kas pārņem to tiesības.

4. Ar nodokli apliekamo bāzi nosaka ūdens baseina kompetentā iestāde, un tā ir koncesijas turētāja katrā taksācijas gadā, izmantojot un ekspluatējot publiskos ūdens resursus, saražotās elektroenerģijas neto vērtība, kura tiek noteikta pie ievades elektroenerģijas tīklā.

5. Ikgadējā maksas likme ir 22 % no bāzes summas, un kopējās nodokļa saistības ir summa, ko iegūst, nodokļa likmi piemērojot nodokļa bāzei.

6. Hidroelektroenerģijas iekārtas, kuras ekspluatē par publisko ūdeņu pārvaldību atbildīgā iestāde, ir atbrīvotas no šīs maksas.

7. Maksa tiek samazināta par 90 % attiecībā uz tādām hidroelektroenerģijas iekārtām, kuru jauda ir vienāda ar vai mazāka par 50 MW, kā arī attiecībā uz elektroenerģijas ražošanas iekārtām, kuras izmanto hidrauliskos sūkņus un kuru jauda ir lielāka par 50 MW, atbilstoši kārtībai, kas noteikta attiecībā uz šīm iekārtām un ražošanas iekārtām un kas ir jāveicina vispārējās enerģētikas politikas nolūkos.

8. Par maksas iekasēšanu un pārvaldību atbild ūdens baseina kompetentā iestāde vai Spānijas Valsts nodokļu administrācija, pamatojoties uz nolīgumu, kas ar to noslēgts.

Gadījumā, ka tiek noslēgts līgums ar *Agencia Estatal de Administración Tributaria* [Valsts nodokļu administrāciju], tā no pārvaldības institūcijas saņem attiecīgos skaitļus un radītājus, kuri var atvieglot tās pārvaldību un periodiski informē minēto institūciju atbilstoši tiesiskajā regulējumā paredzētajai kārtībai. Šajā nolūkā *Comisión Nacional de Energía* [Valsts enerģētikas komisijai, Spānija] un *Operador del Sistema eléctrico* [Elektroenerģijas sistēmas operatoram, Spānija] ir pienākums sniegt pārvaldības institūcijai vai nodokļu administrācijai visus nepieciešamos datus un informāciju atbilstoši *Ley 58/2003, de 17 de diciembre* [2003. gada 17. decembra Likuma 58/2003] 94. pantam.

2 % no iekasētās maksas tiek uzskatīti par pārvaldības institūcijas ieņēmumiem, un saņemošā iestāde pārskaita Valsts kasei atlikušos 98 %.”

- 12 Enerģijas nodokļu likuma otrajā papildu noteikumā saistībā ar elektroenerģijas sistēmas izmaksām ir noteikts:

“Katru gadu saskaņā ar valsts vispārējiem finanšu tiesību aktiem, lai finansētu elektroenerģijas sistēmas izmaksas, kas noteiktas *Ley 54/1997, de 27 de noviembre, del Sector Eléctrico* [1997. gada 27. novembra Likuma 54/1997 par elektroenerģijas nozari] 16. pantā, tiek piešķirta summa, kas vienāda ar:

a) valsts gadā iekasēto summu aplēsi attiecībā uz šajā likumā iekļautajām nodevām un maksām;

b) lēstajiem ieņēmumiem no siltumnīcefekta gāzu emisiju kvotu izsoles, kuru maksimālā summa ir 500 miljoni EUR.”

Karaļa dekrēts 198/2015

13 2015. gada 23. marta *Real Decreto 198/2015, de 23 de marzo, por el que se desarrolla el artículo 112bis del texto refundido de la Ley de Aguas y se regula el canon por utilización de las aguas continentales para la producción de energía eléctrica en las demarcaciones intercomunitarias* (Karaļa dekrēts 198/2015, ar ko īsteno Ūdeņu likuma konsolidētās redakcijas 112.bis pantu un reglamentē maksu par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai starpkopienu upju baseinos) (BOE Nr. 72, 2015. gada 25. marts, 25674. lpp.; turpmāk tekstā – “Karaļa dekrēts 198/2015”) 12. pantā ir noteikts:

“Saņemtās maksas sadale

1. Iekasēto ieņēmumu summa tiks samaksāta ūdens baseina kompetentajai iestādei, pamatojoties uz Ūdeņu likuma [..] 112.bis panta 8. punkta noteikumiem.

[..]

3. Uzskatāms, ka 2 % no iekasētajiem neto ieņēmumiem ir ūdens baseina pārvaldības organizācijas ieņēmumi.

4. 98 % no iekasēto neto ieņēmumu summas tiek iemaksāti Valsts kasē. Vispārējā valsts budžetā saskaņā ar 14. panta noteikumiem publisko ūdens resursu aizsardzībai un uzlabošanai iedala vismaz tādu summu, kas ir vienāda ar saņemto summu. Tālab Likumā par vispārējo valsts budžetu katru gadu tiks noteikti ieguldījumu projekti, kas garantē publisko ūdens resursu aizsardzību un uzlabošanu.

5. Mēnesī, kas ir pēc mēneša, kurā maksa tiek iekasēta, pārvaldības institūcija aprēķina galīgo konta atlikumu un pārskaita šo summu Valsts kasei, vienlaikus ziņojot par ieņēmumiem un izmaksām, kas attaisno šo atlikumu, *Agencia Estatal de Administración Tributaria* [Valsts nodokļu administrācijai].”

14 Šā karaļa dekrēta 13. pantā ir paredzēts:

“Publiskā īpašuma aizsardzības garantija

Lai nodrošinātu vides aizsardzības mērķus, kas noteikti Direktīvā [2000/60] un sniegti Ūdeņu likuma konsolidētās redakcijas 98. un turpmākajos pantos, un saskaņā ar izmaksu segšanas principu, kas noteikts Ūdeņu likuma konsolidētās redakcijas 111.bis pantā, saskaņā ar 14. panta noteikumiem tādu publisko ūdens resursu un ūdenstilpju aizsardzībai un uzlabošanai, kurus ietekmējuši hidroelektroenerģijas ražošanas pilnveidojumi, vispārējā valsts budžetā iedala vismaz tādu summu, kas ir vienāda ar summu, kura ir minēta šā likuma 12. panta 4. punktā.”

15 Minētā karaļa dekrēta 14. pantā ir noteikts:

“Publisko ūdeņu aizsardzība un uzlabošana

1. Šā karaļa dekrēta nolūkos ar publisko ūdeņu aizsardzību un uzlabošanu saprot darbības, kas Valsts vispārējai administrācijai, kurai ir kompetence pārvaldīt ūdenstilpnes, kas atrodas vairāk nekā vienas autonomās kopienas teritorijā, ir jāveic, lai sasniegtu trīskāršu mērķi – noteikt ierobežojumus, kuri izriet no cilvēku darbības ietekmes uz ūdeņiem, uzlabot ūdeņu stāvokli un novērst publisko ūdeņu degradēšanos un pienācīgā veidā īstenot publisko ūdeņu kontroles un uzraudzības uzdevumus un ūdeņu aizsardzību.

2. Darbības, kas ļauj efektīvāku un ilgtspējīgu resursa izmantošanu, racionalizējot publisko ūdeņu izmantošanu, pieder pie 1. punktā minētajām darbībām.
3. To darbību skaitā, kuras ir vērstas uz 1. un 2. punktā norādīto mērķu sasniegšanu, tostarp ir:
- a) koncesijām piešķirto un ūdeņu reģistrā vai *Catálogo de Aguas Privadas* [Privāto ūdeņu apsaimniekošanas reģistrā] ierakstītā ūdens patēriņa mērīšana, analīzes un kontrole;
 - b) pārvaldības darbības, kuru mērķis ļaut privātpersonām izmantot publiskos ūdeņus, atļauju piešķiršanas un pašdeklarāciju par atbilstību pārvaldības sistēmas ietvaros;
 - c) ūdeņu reģistra modernizācija, uzturēšana un aktualizēšana;
 - d) tādu programmu ieviešana un attīstīšana, kas ļauj aktualizēt un pārskatīt ar ūdeni saistītās atļaujas un koncesijas;
 - e) ar publiskajiem ūdeņiem saistīto atļauju un koncesiju sistēmas, it īpaši katrā lietā paredzēto nosacījumu, ievērošanas uzraudzība, kas tiek veikta, izmantojot ūdeņu policijas atbalstu;
 - f) ūdens masu kvalitatīvā un kvantitatīvā stāvokļa uzraudzība. Šī uzraudzība tiek veikta izmantojot pazemes un virszemes ūdeņu kontroles un novērtēšanas programmas, uzturot un izmantojot kontroles ūdens masu stāvokļa kontroles un uzraudzības tīklu, kā arī uzraugot dažādus notekūdeņu attīrīšanas plānus un programmas;
 - g) tehniskās darbības, kas ļauj noteikt un norobežot publisko ūdeņu ūdensteču gultni, ar to saistītās zonas un applūstošo zonu kartogrāfiju, kā arī plūdu riska pārvaldības pasākumi, kuri ietilpst pārvaldības institūciju kompetencē;
 - h) publisko ūdeņu ūdensteču saglabāšana un uzlabošana, izmantojot upju nepārtrauktības uzlabošanas darbības, ihtiofaunas migrācijas un nogulšņu pārvietošanas struktūru pielāgošana, upju ūdensteču gultņu un piekrastes mežu atjaunošanas darbības un tādu invazīvo sugu apkarošana, kuras degradē publisko ūdeņu stāvokli;
 - i) apgabala hidroloģisko plānu aktualizēšanas un plānošanas darbi visos posmos, ciktāl tie ir uzskatāmi par fundamentālu elementu publisko ūdeņu aizsardzībai un uzlabošanai, jo ar tiem tiek īstenoti Ūdeņu likuma konsolidētās versijas 92.*bis* pantā aprakstītie vides jomas mērķi.”

Pamatlietas un prejudiciālie jautājumi

- 16 Prasītājas pamatlietā *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) cēla prasības, kurās tika lūgts atcelt Karaļa dekrētu 198/2015, ar ko tiek īstenots Ūdeņu likuma konsolidētās versijas 112.*bis* pants un ar ko tiek reglamentēta maksa par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai starpkopienā upju baseinos, proti, upju baseinos, kuri atrodas vairāk nekā vienas autonomās kopienas teritorijā.
- 17 Šis 112. *bis* pants, ar ko tika izveidota šī maksa, tika iekļauts, veicot grozījumu Ūdeņu likumā ar Enerģijas nodokļu likuma 29. pantu.
- 18 Iesniedzējtiesai ir šaubas par šā 29. panta saderīgumu ar principu “piesārņotājs maksā”, kurš ir atzīts LESD 191. panta 2. punktā kopsakarā ar Direktīvu 2000/60, par tā saderīgumu ar Direktīvas 2009/72 3. panta 1. punkta atzīto nediskriminācijas principu, kā arī ar konkurences tiesībām, un šajā ziņā tā jautā, vai minēto maksu var uzskatīt par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

- 19 Iesniedzējtiesa norāda, ka tad, ja Enerģijas nodokļu likums būtu uzskatāms par nesaderīgu ar Savienības tiesībām, pamatlietā aplūkotajam Karaļa dekrētam 198/2015, ar ko tiek ieviesta maksa par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai, tiktu atņemts juridiskais pamats un rezultātā tas būtu jāatceļ.
- 20 Runājot, pirmām kārtām, par šīs maksas saderīgumu ar principu “piesārņotājs maksā” LESD 191. panta 2. punkta un Direktīvas 2000/60 izpratnē, šī tiesa uzsver, ka, lai gan no Enerģijas nodokļu likuma pamatojuma izklāsta izriet, ka maksa par hidroenerģijas ražošanu ir vērsta uz vides mērķu sasniegšanu, proti, uz publisko ūdeņu aizsardzību un uzlabošanu, šīs maksas būtiskās iezīmes, kā arī tās struktūra liecina, ka šī maksa patiesībā ir vērsta uz tīri ekonomiska mērķa sasniegšanu, ciktāl tās mērķis ir ieņēmumu nodrošināšana valstij, lai tā varētu reaģēt uz elektroenerģijas sistēmas tarifu deficītu – šis deficīts ir starpība starp ieņēmumiem, kurus Spānijas elektroenerģijas nozares uzņēmumi saņem no patērētājiem, un valsts tiesību aktos atzītajām elektroenerģijas piegādes izmaksām.
- 21 Proti, iesniedzējtiesas ieskatā, pirmkārt, šīs maksas bāze ir atkarīga no saražotās enerģijas vērtības, kura tiek aprēķināta atkarībā kopējās samaksas, kas iegūta par elektroenerģijas tīklā ievadīto enerģiju. Minētās maksas likme faktu rašanās datumā bija 22 %, savukārt Ūdeņu likuma konsolidētās redakcijas 112.bis pantā esot paredzēta tikai 5 % likme par dabisko ūdensteču – neatkarīgi no tā, vai tā ir pastāvīga vai nepastāvīga, – un ezeru, lagūnu un publiskajās ūdenstecēs ar aizsprostiem izveidoto ūdenskrātuvju pamatgultņu aizņemšanu, izmantošanu un ekspluatāciju. Otrkārt, tikai 2 % no saņemtās maksas tiek izmantoti *Organismo de cuenca* (Valsts Ūdensbaseinu ūdeņu pārvaldības institūcija, Spānija) darbībām, savukārt pārējie 98 % tiekot pārskaitīti Valsts kasei un tādējādi veidojot elektroenerģijas sistēmas papildu ieņēmumus. Iesniedzējtiesa precizē, ka šīs maksas summa esot bijusi pilnībā jānovirza publiskā īpašuma aizsardzībai un uzlabošanai un ka Karaļa dekrētā 198/2015 bija mēģināts šo nekonsekvenci labot, paredzot, ka no vispārējā valsts budžeta publisko ūdeņu aizsardzības un uzlabošanas darbībām tiek piešķirta summa, kura ir vismaz vienāda ar 98 % no ieņēmumiem, kas gūti ar minēto maksu. Tomēr iesniedzējtiesa norāda, ka šāds piešķirums vispārējā valsts budžetā attiecībā uz 2016. gadu nav veikts un tajā ieņēmumi no šīs maksas ir piešķirti elektroenerģijas sistēmas deficīta finansēšanai.
- 22 Tādējādi – pretēji Direktīvas 2000/60 priekšrakstiem – maksa par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai esot pretrunā ūdens pakalpojumu izmaksu, tai skaitā vides izmaksu, atgūšanas principam, tā nenosakot, kas ir kaitējums videi, un attiecoties tikai uz viena veida iekšējo ūdeņu lietošanu, proti, elektroenerģijas ražošanu, kaut arī tā ir no atjaunojamiem avotiem, un uz faktu, ka izmantotais ūdens netiek patērēts. Iesniedzējtiesa norāda, ka šī maksa patiesībā ir maksa, kurai nav nekāda sakara ar publiskā īpašuma izmantošanu, nedz ar sekām uz vidi, kas saistītas ar šo izmantošanu.
- 23 Otrām kārtām, attiecībā uz maksas par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai saderīgumu ar Direktīvas 2009/72 3. panta 1. punktā paredzēto nediskriminācijas principu, iesniedzējtiesa norāda, ka šī maksa ir jāveic tikai hidroelektroenerģijas ražotājiem, izslēdzot visus citus enerģijas ražotājus, kuri izmanto atšķirīgu tehnoloģiju un kuriem ir koncesijas attiecībā uz starpkopienų upju baseiniem, nevis vienas kopienas ietvaros esošiem hidrogrāfiskajiem baseiniem, proti, uz upju baseiniem, kas atrodas vairāku autonomo kopienu teritorijās, nevis tikai vienas autonomās kopienas teritorijā.
- 24 Trešām kārtām, iesniedzējtiesa uzskata, ka minētās maksas asimetriskā rakstura dēļ ar to ieviestā atšķirīgā attieksme ietekmē konkurenci elektroenerģijas tirgū un ir uzskatāma par valsts atbalstu par labu tiem elektroenerģijas ražotājiem, kuriem šī maksa nav jāmaksā.

25 Šādos apstākļos *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību lietā un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus apvienotajās lietās no C-105/18 līdz C-108/18 un no C-110/18 līdz C-113/18:

- “1) Vai vides aizsardzības princips, ka maksā piesārņotājs, kas ir noteikts LESD 191. panta 2. punktā un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/60 9. panta 1. punktā, kurā ir ietverts ūdens pakalpojumu izmaksu atgūšanas princips, kā arī atbilstoša ūdens izmantošanas ekonomiskā analīze, ir interpretējams tādējādi, ka tas nepieļauj tādas maksas ieviešanu par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai kā pamatlietās aplūkotā, kura neveicina efektīvu ūdens izmantošanu un nenosaka publisko ūdeņu saglabāšanas un aizsardzības mehānismus un kuras likme ir pilnībā nesaistīta ar spēju radīt kaitējumu publiskajiem ūdeņiem, jo tā ir balstīta tikai un vienīgi uz ražotāju spēju gūt ieņēmumus?”
- 2) Vai ar Direktīvas 2009/72 3. panta 1. punktā paredzēto uzņēmēju diskriminācijas aizlieguma principu ir saderīgs tāds maksājums kā pamatlietā aplūkotā maksa par ūdeņiem, kas attiecas tikai uz elektroenerģijas ražotājiem, kuri darbojas starpkopienu upju baseinos, bet ne uz ražotājiem, kuri ir koncesionāri vienas kopienas teritorijā esošajos upju baseinos, un ražotājiem, kuri izmanto hidroelektriskās tehnoloģijas, pretstatā citu tehnoloģiju enerģijas ražotājiem?”
- 3) Vai LESD 107. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka tādas hidroelektroenerģijas ražošanas, kāda ir pamatlietā, aplikšana ar maksu par ūdeņiem, nostādot nelabvēlīgākā situācijā hidroelektroenerģijas ražotājus, kuri darbojas starpkopienu upju baseinos, ieviešot asimetriskas nodokļu aplikšanas režīmu vienas tehnoloģijas ietvaros atkarībā no tā, kur atrodas ražotne, un neprasot nodevas samaksu ražotājiem, kas ražo enerģiju no citiem resursiem, ir uzskatāma par aizliegtu valsts atbalstu?”
- 26 Lietā C-109/18 pirmie divi prejudiciālie jautājumi būtībā ir identiski pirmajiem diviem jautājumiem, kas minēti iepriekšējā punktā, bet trešais jautājums ir formulēts šādi:
- “3) Vai LESD 107. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka hidroelektroenerģijas ražošanas, kas notiek vienas kopienas teritorijā esošajos upju baseinos, kā arī pārējo ūdens [patēriņa] izmantošanas veidu neaplikšana ar maksu par ūdeņiem, aplikot ar maksu tikai izmantošanu, kuras mērķis ir elektroenerģijas ražošana, ir uzskatāma par aizliegtu valsts atbalstu?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 27 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai LESD 191. panta 2. punkts un Direktīvas 2000/60 9. panta 1. punkts ir interpretējami tādējādi, ka tie nepieļauj tādu maksu par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai, kāda ir aplūkota pamatlietās, kura neveicina efektīvu ūdens izmantošanu un nenosaka publisko ūdeņu saglabāšanas un aizsardzības mehānismus un kuras likme ir pilnībā nesaistīta ar spēju radīt kaitējumu publiskajiem ūdeņiem, jo tā ir balstīta tikai un vienīgi uz hidroelektroenerģijas ražotāju spēju gūt ieņēmumus.
- 28 Jāatgādina, ka LESD 191. panta 2. punktā ir norādīts, ka Savienības politika attiecībā uz vidi tiecas panākt augsta līmeņa aizsardzību un tā ir balstīta tostarp uz principu, ka maksā piesārņotājs. Tādējādi minētajā normā tiek definēti tikai Savienības vispārējie mērķi vides jomā, jo ar LESD 192. pantu Eiropas Parlamentam un Eiropas Savienības Padomei tiek uzticēts saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru lemt par to, kādas darbības veicamas šo mērķu sasniegšanai (spriedums, 2015. gada 4. marts, *Fipa Group* u.c., C-534/13, EU:C:2015:140, 39. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

- 29 Attiecīgi, tā kā LESD 191. panta 2. punkts, kurā ir paredzēts princips “piesārņotājs maksā”, attiecas uz rīcību ES līmenī, indivīdi nevar atsaukties uz pašu šo tiesību normu, lai izslēgtu tādu valsts tiesiskā regulējuma piemērošanu, kas var ietekmēt vides politikai piederīgu jomu, attiecībā uz kuru, pamatojoties uz LESD 192. pantu, nav pieņemti nekādi ES tiesību akti, kas attiektos tieši uz konkrēto situāciju (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 4. marts, *Fipa Group u.c.*, C-534/13, EU:C:2015:140, 40. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 30 No tā izriet – tā kā “piesārņotājs maksā” princips ir tieši minēts Direktīvas 2000/60 9. panta 1. punktā un tā kā šī direktīva ir pieņemta uz EKL 175. panta 1. punkta (tagad – LESD 192. pants) pamata, tas, vai minētais princips ir piemērojams pamatlietās, ir jāizvērtē, pamatojoties tieši uz šo 9. panta 1. punktu.
- 31 Šajā ziņā atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai, interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un šo normu ietverošā tiesiskā regulējuma mērķi (spriedums, 2019. gada 16. maijs, *Conti 11. Container Schiffahrt*, C-689/17, EU:C:2019:420, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 32 Pirmām kārtām, no Direktīvas 2000/60 9. panta 1. punkta pirmās daļas formulējuma izriet, ka dalībvalstis ievēro ūdens pakalpojumu izmaksu, tostarp vides aizsardzības un resursu izmaksu atgūšanas principu, ņemot vērā ekonomisko analīzi, kas veikta saskaņā ar šīs direktīvas III pielikumu, un it īpaši saskaņā ar principu, ka maksā piesārņotājs.
- 33 Tā kā šajā pirmajā daļā nav precizēts ietvars, kādā dalībvalstīm ir jāņem vērā ūdens pakalpojumu izmaksu atgūšanas princips, no tā izriet, ka ar šo tiesību normu ir paredzēts, ka dalībvalstīm ir jāievieš vispārēja politika par izmaksu atgūšanu, ņemot vērā it īpaši principu “piesārņotājs maksā”.
- 34 Turklāt no šā 9. panta 1. punkta otrās daļas izriet, ka dalībvalstīm kopš Direktīvas 2000/60 pieņemšanas datuma ir jānodrošina, pirmkārt, tas, ka ūdens cenu politika stimulē lietotājus izmantot ūdens resursus lietderīgi, līdz ar to palīdzot sasniegt šīs direktīvas vides aizsardzības mērķus, un, otrkārt, dažādu ekonomikas sektoru, ko veido vismaz rūpniecības sektors, mājsaimniecību sektors un lauksaimniecības sektors, pienācīgs ieguldījums ūdens pakalpojumu izmaksu atgūšanā, pamatojoties uz ekonomisko analīzi, kas veikta saskaņā ar minētas direktīvas III pielikumu, un ņemot vērā principu “maksā piesārņotājs”.
- 35 Šajā ziņā apstākļi, ka 9. panta 1. punkta otrās daļas otrajā ievilkumā ir minēti dažādi ekonomikas sektori, kuriem ir jāsniedz pienācīgs ieguldījums ūdens pakalpojumu izmaksu atgūšanas principa īstenošanā, apstiprina, ka pienākums ņemt vērā šo principu pastāv dalībvalstu vispārējās politikas ietvaros, kas saistīta ar šiem pakalpojumiem. Šādu interpretāciju apstiprina arī minētā 9. panta 1. punkta trešās daļas formulējums, saskaņā ar kuru dalībvalstis var ņemt vērā zaudējumu atlīdzināšanas sociālās, vides aizsardzības un ekonomiskās sekas, kā arī skartā reģiona vai reģionu ģeogrāfiskos vai klimatiskos apstākļus, tādējādi tajā dalībvalstīm ir atstāta rīcības brīvība attiecībā uz minēto šo izmaksu atgūšanas principu.
- 36 Tādējādi no Direktīvas 2000/60 9. panta 1. punkta formulējuma izriet, ka to, vai dalībvalsts ir ņēmusi vērā šo pakalpojumu izmaksu atgūšanas principu, var pārbaudīt, tikai aplūkojot visus attiecīgos valsts noteikumus, kuri reglamentē ar ūdens izmantošanu saistītos pakalpojumus. No tā izriet, ka šo 9. panta 1. punkta ievērošanu nevar izvērtēt tikai no viena, atsevišķi aplūkota, ūdens resursu izmantotājiem piemērojama valsts pasākuma perspektīvas.
- 37 Otrām kārtām, ir jānorāda, ka šīs tiesību normas konteksts apstiprina tās formulējuma interpretāciju. Proti, ir jāatgādina, ka Direktīva 2000/60 ir pamatdirektīva, kas pieņemta, pamatojoties uz EKL 175. panta 1. punktu (tagad – LESD 192. pants). Tajā ir noteikti vispārīgie principi un rīcības vispārīgās robežas, lai aizsargātu ūdens resursus un nodrošinātu vispārīgo principu un to struktūru koordināciju, integrāciju, kā arī ilgākā termiņā vispārējo principu un struktūru attīstību, kas ļauj aizsargāt un

ekoloģiski ilgtspējīgi izmantot ūdens resursus Eiropas Savienībā. Šie principi un vispārīgais rīcības plāns turpmāk ir jāattīsta dalībvalstīm, kurām ir jāveic virkne īpašu pasākumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 11. septembris, Komisija/Vācija, C-525/12, EU:C:2014:2202, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 38 Turklāt šīs direktīvas 11. panta 1. punktā katrai dalībvalstij ir noteikts pienākums nodrošināt, ka katrā upju baseinu apgabalā vai starptautiska upju baseina daļā, kas atrodas tās teritorijā, tiek īstenota pasākumu programma, lai sasniegtu minētās direktīvas 4. pantā noteiktos mērķus. Šīs pašas direktīvas 11. panta 3. punktā ir precizēts, ka šīs programmas pamatpasākumi ietver pasākumus, ko uzskata par atbilstīgiem 9. panta mērķiem, – tas apstiprina, ka ar pēdējo minēto uzliktais pienākums ir versts uz to, lai ieviestu virkni pasākumu, kuriem, ņemtiem kopumā, ir jābūt “atbilstīgiem” ar ūdens izmantošanu saistīto pakalpojumu izmaksu atgūšanai.
- 39 Trešām kārtām, ir jānorāda, ka šī interpretācija atbilst Direktīvas 2000/60 mērķim. Proti, šī direktīva tomēr neparedz dalībvalstu tiesiskā regulējuma ūdens resursu jomā pilnīgu saskaņošanu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2014. gada 11. septembris, Komisija/Vācija, C-525/12, EU:C:2014:2202, 50. punkts, un 2015. gada 1. jūlijs, *Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland*, C-461/13, EU:C:2015:433, 34. punkts).
- 40 Saskaņā ar Direktīvas 2000/60 1. panta a) punktu tās mērķis ir noteikt tiesisko regulējumu virszemes ūdeņu, pārejas ūdeņu, piekrastes ūdeņu un gruntsūdeņu aizsardzībai, kas novērstu jebkuru turpmāku stāvokļa pasliktināšanos, aizsargātu un nostiprinātu ūdens ekosistēmas un sauszemes ekosistēmas, kas ir tieši atkarīgas no tām.
- 41 Direktīva 2000/60 būtībā ir balstīta uz principiem par upes baseinu apsaimniekošanu, mērķu noteikšanu saistībā ar ūdenstilpi, plānošanu un programmu izstrādi, ūdens cenu noteikšanas nosacījumu ekonomisko analīzi, izmaksu atgūšanas sociālās, vides un ekonomiskās ietekmes ņemšanu vērā, kā arī principiem saistībā ar attiecīgā reģiona vai reģionu ģeogrāfiskajiem un klimatiskajiem nosacījumiem (spriedums, 2014. gada 11. septembris, Komisija/Vācija, C-525/12, EU:C:2014:2202, 53. punkts).
- 42 No šīs direktīvas noteikumiem izriet, ka pasākumi saistībā ar ūdens pakalpojumu izmaksu atgūšanu ir viens no ūdens kvalitatīvas apsaimniekošanas instrumentiem, kas pieejami dalībvalstīm resursa efektīvai izmantošanai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 11. septembris, Komisija/Vācija, C-525/12, EU:C:2014:2202, 55. punkts).
- 43 Kā ģenerāladvokāts būtībā ir norādījis secinājumu 32. punktā, ja – kā tas ir pamatlietās – dalībvalsts uzliek maksājumu veikšanu ūdeņu lietotājiem, Direktīvas 2000/60 9. panta 1. punktā minētais ūdens pakalpojumu izmaksu atgūšanas princips nenozīmē to, ka katra šā maksājuma summai, ņemtai atsevišķi, ir jābūt proporcionālai minētajām izmaksām.
- 44 Šajos apstākļos nav nozīmes tam, ka pamatlietās – kā ir norādījusi iesniedzējtiesa, kurai vienīgajai ir kompetence interpretēt šajās lietās piemērojamās valsts tiesības, – maksai par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai, ņemot vērā gan tās būtiskās iezīmes, gan tās struktūru, nav vides mērķa, bet tikai tīri ekonomisks mērķis un ka tas tādējādi veido ieņēmumus Spānijas elektroenerģijas sistēmai nolūkā samazināt tarifu deficītu, no kura cieš šī sistēma bez saiknes ar publisko ūdeņu aizņemšanu un bez saiknes ar šo aizņemšanu saistītās darbības vides sekām.
- 45 Ņemot vērā visus iepriekšminētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka LESD 191. panta 2. punkts un Direktīvas 2000/60 9. panta 1. punkts ir interpretējami tādējādi, ka tie pieļauj tādu maksu par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai, kāda ir aplūkota pamatlietās, kura neveicina efektīvu ūdens izmantošanu un nenosaka publisko ūdeņu saglabāšanas un aizsardzības mehānismus un kuras likme ir pilnībā nesaistīta ar spēju radīt kaitējumu publiskajiem ūdeņiem, jo tā ir balstīta tikai un vienīgi uz ražotāju spēju gūt ieņēmumus.

Par otro jautājumu

- 46 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2009/72 3. panta 1. punktā paredzētais nediskriminācijas princips ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tāda maksa par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai kā pamatlietās aplūkotā, kas gulstas tikai uz hidroelektroenerģijas ražotājiem, kuri darbojas upju baseinos, kas atrodas vairāk nekā vienas autonomās kopienas teritorijā.
- 47 Lai atbildētu uz uzdoto jautājumu, ir jāizvērtē Direktīvas 2009/72 3. panta 1. punkta piemērošanas joma.
- 48 Atbilstoši šīs normas redakcijai, pamatojoties uz savu iestāžu sistēmu un ievērojot subsidiaritātes principu, dalībvalstis nodrošina, ka, neskarot 2. punktu, elektroenerģijas uzņēmumi darbojas saskaņā ar šīs direktīvas principiem, lai izveidotu konkurētspējīgu un drošu elektroenerģijas tirgu, kas ilgtermiņā neapdraud vidi, un minētos uzņēmumus nediskriminē pēc to tiesībām vai pienākumiem.
- 49 Ir jānorāda, ka šajā 3. panta 1. punktā elektroenerģijas iekšējā tirgus jomā ir atzīts vispārējais nediskriminācijas princips, kurš ir Savienības vispārējo tiesību principu neatņemama daļa. Tiesa jau ir nospriedusi, ka šis princips saista dalībvalstis, kad pamatlietā aplūkotā valsts situācija ietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2006. gada 11. jūlijs, *Chacón Navas*, C-13/05, EU:C:2006:456, 56. punkts, kā arī 2010. gada 19. janvāris, *Kücükdeveci*, C-555/07, EU:C:2010:21, 21. un 23. punkts).
- 50 Šajā gadījumā ir jāuzsver, ka, ciktāl no Tiesas rīcībā esošās informācijas izriet, ka, pirmkārt, pamatlietā aplūkotās situācijas ir tīri iekšējas, jo tajās nav nekādu pārrobežu apstākļu un, otrkārt, aplūkotā maksa par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai ir uzskatāma par fiskāla rakstura pasākumu, Direktīvas 2009/72 3. panta 1. punktā paredzētais nediskriminācijas princips šai maksai ir piemērojams tikai tad, ja var uzskatīt, ka šī direktīva attiecas uz dalībvalstu fiskālo noteikumu tuvināšanu.
- 51 Tā kā Direktīvas 2009/72 mērķis ir izveidot iekšēju elektroenerģijas tirgu, Savienības likumdevējs ir izmantojis EKL 95. panta 1. punktā (tagad – LESD 114. panta 1. punkts) paredzēto parasto likumdošanas procedūru, lai noteiktu pasākumus dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanai, kuri attiecas uz iekšējā tirgus izveidi un darbību.
- 52 Tomēr atbilstoši EKL 95. panta 2. punktam (tagad – LESD 114. panta 2. punkts) šis 95. panta 1. punkts (tagad – LESD 114. panta 1. punkts) nav piemērojams fiskāliem noteikumiem.
- 53 Tā kā Direktīva 2009/72 nav uzskatāma par pasākumu, kas attiecas uz dalībvalstu fiskālo noteikumu tuvināšanu, ir jāuzskata, ka tās 3. panta 1. punktā paredzētais nediskriminācijas princips nav piemērojams tādai maksai par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai kā pamatlietās aplūkotā.
- 54 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2009/72 3. panta 1. punktā paredzētais nediskriminācijas princips ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā tāda maksa par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai kā pamatlietās aplūkotā, kas gulstas tikai uz hidroelektroenerģijas ražotājiem, kuri darbojas upju baseinos, kas atrodas vairāk nekā vienas autonomās kopienas teritorijā.

Par trešo jautājumu apvienotajās lietās no C-105/18 līdz C-108/18 un no C-110/18 līdz C-113/18, kā arī lietā C-109/18

- 55 Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai LESD 107. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka apstākļi, ka pamatlietās aplūkotā maksa par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai nav jāmaksā, pirmkārt, elektroenerģijas ražotājiem, kuri darbojas tikai vienas autonomās kopienas teritorijā esošos upju baseinos, otrkārt, ražotājiem, kuri ražo elektroenerģiju no citiem avotiem, nevis ūdens, un, treškārt, par citu izmantošanu, kas ir saistīta ar ūdens patēriņu, ir uzskatāms par valsts atbalstu šīs tiesību normas izpratnē.
- 56 Vispirms ir jākonstatē, ka lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu lietā C-109/18 nav norādīta nekāda informācija, kura ļautu Tiesai sniegt noderīgu atbildi iesniedzējtiesai attiecībā uz maksas par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai kvalifikāciju par iespējamu valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, kas izrietot no fakta, ka tā nav jāmaksā attiecībā uz iekārtām, kuras izmanto ūdeni citiem nolūkiem, nevis hidroelektroenerģijas ražošanai.
- 57 Šī trešā jautājuma lietā C-109/18 daļa, ciktāl tā attiecas uz šādām iekārtām, ir jāatzīst par nepieņemamu.
- 58 Runājot par atbildi pēc būtības uz visās apvienotajās lietās uzdoto trešo jautājumu pieņemamajām daļām, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru pasākuma kvalificēšanai par “valsts atbalstu” LESD 107. panta 1. punkta izpratnē tiek prasīta visu šajā noteikumā paredzēto nosacījumu izpilde. Pirmkārt, to piešķir valsts vai no valsts līdzekļiem. Otrkārt, šai intervencei jābūt tādai, kas var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm. Treškārt, ar to ir jāsniedz selektīva priekšrocība tā saņēmējam. Ceturtkārt, tam ir jārada vai jādraud radīt konkurences izkropļojumus (skat. it īpaši spriedumu, 2019. gada 29. jūlijs, *Azienda Napoletana Mobilità*, C-659/17, EU:C:2019:633, 20. punkts).
- 59 Tā kā pasākuma kvalificēšanai par “valsts atbalstu” šīs tiesību normas nozīmē ir nepieciešams, lai katrs no šiem četriem nosacījumiem būtu izpildīts, jo tie ir kumulatīvi, un tā kā iesniedzējtiesa jautā Tiesai par nosacījumu attiecībā uz maksas par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai selektivitāti, vispirms ir jāizvērtē šis pēdējais nosacījums.
- 60 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka saņēmējiem ar valsts pasākumu piešķirtās priekšrocības selektivitātes novērtēšana liek noskaidrot, vai valsts pasākums konkrētā tiesiskā režīma ietvaros var radīt priekšrocību “konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai” atšķirībā no pārējiem, kuri, ņemot vērā ar šo režīmu sasniedzamo mērķi, ir salīdzināmā faktiskā un juridiskā situācijā un pret kuriem tādējādi tiek vērsta atšķirīga attieksme, kas pēc būtības var tikt kvalificēta kā “diskriminējoša” (spriedums, 2018. gada 26. aprīlis, *ANGED*, C-233/16, EU:C:2018:280, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 61 Lai nodokļu pasākumu kvalificētu par “selektīvu”, pirmkārt, ir jāidentificē vispārējais vai “normālais” nodokļu režīms, kas ir piemērojams attiecīgajā dalībvalstī, un, otrkārt, ir jāpierāda, ka izvērtējamais nodokļu pasākums ir atkāpe no minētā vispārējā režīma, ciktāl ar to tiek ieviestas atšķirības starp subjektiem, kuri, ievērojot ar attiecīgo vispārējo režīmu izvirzīto mērķi, ir faktiski un juridiski salīdzināmā situācijā (spriedums, 2018. gada 26. aprīlis, *ANGED*, C-233/16, EU:C:2018:280, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 62 Šajā ziņā nodokļu pasākumu gadījumā atskaites punktam ir lielāka nozīme, jo pašas priekšrocības esamību var konstatēt tikai tad, ja to salīdzina ar “normālajiem” nodokļiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2006. gada 6. septembris, Portugāle/Komisija, C-88/03, EU:C:2006:511, 56. punkts, un 2016. gada 21. decembris, Komisija/*Hansestadt Lübeck*, C-524/14 P, EU:C:2016:971, 55. punkts).

- 63 Runājot, pirmām kārtām, par pamatlietā aplūkotā pasākuma selektīvo raksturu, kas varētu izrietēt no fakta, ka maksa par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai nav jāmaksā elektroenerģijas ražotājiem, kuru ražotās elektroenerģijas avots nav ūdens, ir jānorāda, ka, lai gan šis maksas uzlikšanas kritērijs, kurš attiecas uz ražotās elektroenerģijas avotu, formāli nešķiet atkāpe no attiecīgā atsaucē tiesiskā regulējuma, tā sekas tomēr ir tādas, ka šie elektroenerģijas ražotāji tiek izslēgti no minētās maksas piemērošanas jomas.
- 64 Ciktāl LESD 107. panta 1. punktā valsts iejaukšanās ir definēta, vadoties no tās sekām, neatkarīgi no izmantotās metodes, nevar *a priori* izslēgt, ka kritērijs, ka ir noteikta maksa par iekšējo ūdeņu izmantošanu hidroelektroenerģijas ražošanai, praksē ļauj dot priekšroku “konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai” LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, atvieglojot to slogu salīdzinājumā ar tiem, uz kuriem šī maksa neattiecas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 26. aprīlis, *ANGED*, C-233/16, EU:C:2018:280, 47. un 48. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 65 Līdz ar to ir jānosaka, vai hidroelektroenerģijas ražotāji, kuriem ir jāmaksā pamatlietā aplūkotā maksa, un tie elektroenerģijas ražotāji, kuru elektroenerģijas ražošanas avots nav ūdens, atrodas salīdzināmā situācijā no pamatlietā aplūkotās maksas mērķa perspektīvas.
- 66 Šajā ziņā no iesniedzējtiesu nolēmumos rodamā valsts tiesību izklāsta un it īpaši no Ūdeņu likuma 112. *bis* panta 1. punkta, kā arī no Karaļa dekrēta 198/2005 12.–14. panta izriet, ka maksa par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai ir paredzēta, lai aizsargātu un uzlabotu publiskos ūdeņus. Nav strīda par to, ka tikai hidroelektroenerģijas ražotāji izmanto publiskos ūdeņus kā elektroenerģijas ražošanas avotu – tam var būt ar vidi saistīta ietekme attiecībā uz šiem ūdeņiem.
- 67 Līdz ar to ir jākonstatē, ka elektroenerģijas ražotāji, kuri kā avotu neizmanto ūdeni un kuriem nav jāveic maksa par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai attiecībā uz šīs maksas mērķi, nav faktiskā un juridiskā situācijā, kas būtu salīdzināma ar to elektroenerģijas ražotāju situāciju, kuri kā avotu izmanto ūdeni.
- 68 Lai gan iesniedzējtiesa, kura vienīgā ir kompetenta interpretēt valsts tiesības, norāda, ka šai maksai – neraugoties uz Ūdeņu likuma 112. *bis* pantu un Karaļa dekrēta 198/2015, ar ko minētā maksa tika ieviesta, formulējumu –, ņemot vērā tās būtiskās iezīmes, kā arī tā struktūru, ir tīri ekonomisks mērķis, ir jāatgādina, ka, nepastāvot Savienības regulējumam attiecīgajā jomā, nodokļu kompetence noteikt nodokļu bāzes un nodokļu maksājumu sadali atkarībā no dažādiem ražošanas faktoriem un dažādām tautsaimniecības nozarēm ir dalībvalstīm (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 26. aprīlis, *ANGED*, C-233/16, EU:C:2018:280, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 69 Līdz ar to maksas uzlikšanas kritērijs, kurš ir vērsts uz elektroenerģijas ražošanas avotu, principā ļauj dalībvalstij ieviest tādu maksu kā pamatlietās aplūkotā tikai attiecībā uz elektroenerģijas ražotājiem, kuri kā elektroenerģijas ražošanas avotu izmanto ūdeni.
- 70 Runājot, otrām kārtām, par pamatlietās aplūkotā pasākuma selektīvo raksturu, kurš varētu izrietēt no fakta, ka maksa par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai nav jāmaksā hidroelektroenerģijas ražotājiem, kuri darbojas tādos upju baseinos, kas atrodas vienas autonomās kopienas teritorijā, ir jāatgādina, ka atbilstoši Tiesas judikatūrai atsaucē tiesību ietvars, lai novērtētu pasākuma selektivitāti, nav obligāti jānosaka attiecīgās dalībvalsts teritorijas robežās, bet tas var būt saistīts ar teritoriju, kurā reģionāla vai vietēja iestāde īsteno kompetenci, kas tai ir piešķirta ar konstitūciju vai likumu. Tā tas ir tajā gadījumā, kad šai struktūrai ir pietiekami autonomas faktiskais un juridiskais statuss salīdzinājumā ar dalībvalsts centrālo valdību, lai šai iestādei, pieņemot lēmumus, – un nevis centrālajai valdībai – būtu noteicoša loma, veidojot politisko un ekonomisko vidi, kurā darbojas uzņēmumi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 26. aprīlis, *ANGED*, C-233/16, EU:C:2018:280, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 71 No šīs judikatūras izriet, ka atsauces ietvars ir atkarīgs no tās valsts iestādes kompetences tvēruma, kura ir pieņēmusi attiecīgo pasākumu.
- 72 Šajā pašā ziņā no 2016. gada 21. decembra sprieduma Komisija/*Hansestadt Lübeck* (C-524/14 P, EU:C:2016:971, 61. un 62. punkts) izriet, ka atsauces ietvars, kas ir atbilstošs, lai izvērtētu pasākuma selektīvo raksturu, var būt ierobežots tikai ar tiesisko regulējumu, kuru ir pieņēmusi kāda struktūra savas kompetences ietvaros.
- 73 Proti, pasākuma selektīvo raksturu nevar izvērtēt, neņemot vērā juridiskās robežas, kas nosaka šo pasākumu veikušās valsts iestādes kompetenci.
- 74 Šajā lietā Spānijas valdība gan savos rakstveida apsvērumos, gan Tiesas sēdē ir izklāstījusi, ka fakts, ka maksa par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai ir jāmaksā tikai hidroelektroenerģijas ražotājiem, kuri izmanto vairāku autonomo kopienu teritorijā esošus upju baseinus, ir attaisnots ar Spānijas valsts teritoriālo struktūru un katras administrācijas kompetenci, kā arī ar attiecīgajām centrālās valdības un autonomo kopienu kompetencēm, kuras attiecībā uz publiskajā īpašumā esošajiem ūdeņiem nosaka pašas savu tiesisko regulējumu.
- 75 Valsts likumdevējs tādējādi ir pieņēmis valsts tiesisko regulējumu, ar ko ir izveidota šī maksa, kura tiek uzlikta tikai administratīvu koncesiju turētājiem vairāk nekā vienas autonomās kopienas teritorijā esošos upju baseinos, īstenojot kompetenci, kas ir aprobežota tikai ar šiem baseiniem.
- 76 Šajos apstākļos un ievērojot iesniedzējtiesas ziņā esošo pārbaudi par kompetenču sadalījumu, šķiet, ka atbilstošais atsauces ietvars, lai izvērtētu iespējama valsts atbalsta pasākuma selektīvo raksturu, ir nodokļi, kuri ir jāmaksā par hidroelektroenerģijas ražošanu upju baseinos, kas atrodas vairāk nekā vienā autonomajā kopienā.
- 77 Ņemot vērā šādi aprakstīto atsauces ietvaru, ir jākonstatē, ka hidroelektroenerģijas ražotāji, kuri darbojas upju baseinā, kas atrodas tikai vienas autonomās kopienas ietvaros, nav situācijā, kura ir salīdzināma ar elektroenerģijas ražotājiem, kuri darbojas vairāk nekā vienas kopienas teritorijā esošos upju baseinos.
- 78 No tā izriet, ka nosacījums par aplūkotā pasākuma selektivitāti nav izpildīts, un līdz ar to nav jāizvērtē pārējie nosacījumi, kuri minēti šā sprieduma 58. punktā.
- 79 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka LESD 107. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka apstāklis, ka pamatlietās aplūkotā maksa par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai nav jāmaksā, pirmkārt, elektroenerģijas ražotājiem, kuri darbojas tikai vienas autonomās kopienas teritorijā esošos upju baseinos, un, otrkārt, ražotājiem, kuri ražo elektroenerģiju no citiem avotiem, nevis ūdens, nav uzskatāms par valsts atbalstu šīs tiesību normas izpratnē par labu šiem ražotājiem, ciktāl pēdējie minētie attiecībā uz atbilstošo atsauces ietvaru, kā arī attiecībā uz šīs maksas mērķi neatrodas situācijā, kas ir salīdzināma ar to elektroenerģijas ražotāju situāciju, kuri darbojas vairāk nekā vienas autonomās kopienas teritorijā esošos upju baseinos un kuriem ir jāmaksā minētā maksa – par to ir jāpārlicinās iesniedzējtiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 80 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

- 1) LESD 191. panta 2. punkts un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/60/EK (2000. gada 23. oktobris), ar ko izveido sistēmu Kopienas rīcībai ūdens resursu politikas jomā, 9. panta 1. punkts ir interpretējami tādējādi, ka tie pieļauj tādu maksu par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai, kāda ir aplūkota pamatlietās, kura neveicina efektīvu ūdens izmantošanu un nenosaka publisko ūdeņu saglabāšanas un aizsardzības mehānismus un kuras likme ir pilnībā nesaistīta ar spēju radīt kaitējumu publiskajiem ūdeņiem, jo tā ir balstīta tikai un vienīgi uz ražotāju spēju gūt ieņēmumus.
- 2) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/72/EK (2009. gada 13. jūlijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/54/EK atcelšanu 3. panta 1. punktā paredzētais nediskriminācijas princips ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā tāda maksa par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai kā pamatlietās aplūkotā, kas gulstas tikai uz hidroelektroenerģijas ražotājiem, kuri darbojas upju baseinos, kas atrodas vairāk nekā vienas autonomās kopienas teritorijā.
- 3) LESD 107. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka apstākļi, ka pamatlietās aplūkotā maksa par iekšējo ūdeņu izmantošanu elektroenerģijas ražošanai nav jāmaksā, pirmkārt, elektroenerģijas ražotājiem, kuri darbojas tikai vienas autonomās kopienas teritorijā esošos upju baseinos, un, otrkārt, ražotājiem, kuri ražo elektroenerģiju no citiem avotiem, nevis ūdens, nav uzskatāms par valsts atbalstu šīs tiesību normas izpratnē par labu šiem ražotājiem, ciktāl pēdējie minētie attiecībā uz atbilstošo atsaucis ietvaru, kā arī attiecībā uz šīs maksas mērķi neatrodas situācijā, kas ir salīdzināma ar to elektroenerģijas ražotāju situāciju, kuri darbojas vairāk nekā vienas autonomās kopienas teritorijā esošos upju baseinos un kuriem ir jāmaksā minētā maksa – par to ir jāpārlicinās iesniedzējtiesai.

[Paraksti]